

SZENTJÁNOSI CSABA

Nagycsütörtökön
Versválasz Jóna Dávidnak és Szokolay Zoltánnak

Én ma sok Jézustestet láttam
a kórházban,
az eltört ég felettük felhőgipszben
bújt el,
utol-sóóra, utol-sólépések,
utol-sóhajok, utolsó vacsora,
kezek tepsijében láttam,
ahogy gőzölgött a fájdalom,
mintha elárulta volna őket az élet,
mégis arcuk-kenyerét mikor
megtörte valaki, a naphoz emelte,
mégis, mikor vérüket vette a nővér –
valaki ampullateste fogadta magába,
igen, fiúk, igen, várunk...
az utolsó vacsorán az első utolsó vacsorára,
hogy jóllakhasson a szív, a lélek
dicsőséggel, szeretettel,
hogy a Jézustestű fáradt emberek
merjék otthagyni szemükben Jézus könnyét,
kezeikben Jézus imáját,
hogy mikor az árnyékunk leborul a fény előtt,
hogy mikor az árnyékunk leborul a fény előtt,
hogy mikor az árnyékunk leborul a fény előtt,
a Határőr út 18. szívelégtelenségi ambulancián
estére – mire mindenkit áldással hazaengedtek –
már csak Jézus üljön
az üres székek kertjében...